

Szikra János

Két vers között

S a csönd szélütött lapjai között
pamutpuhán egy árva szárny köröz.
Madár lapozza szét az ég
szurokba-alvadt éjjelét.

Miféle láteső fókusza
mérhetné be e kusza
szárnyalást; miféle gyilkos célkereszt
tájolná be e léttelent,

s miféle könyvbe íratott
betűtlenül e halott
röppálya-ív, két szárnycsapás között –
s mivégre, mond, e csönd?

A Zöld-tónál

A Zöld-tónál, a tengerszem
mellett holtig ellaknál,
itt otthon vagy, a bércek közt
– ezt mondtad a Zöld-tónál.

A Zöld-tónál, a gleccservölgy
fókuszában föllobbant
a boldogság a szívedben,
és lelkemben megcsobbant.

Kikiáltó

Ártatlan volt valamennyi:
 partizánok s fegyverhordozók,
 az álnokok, az ülnökök,
 a belépők, a nyitányok,
 a finálék, a bonvivánok,
 a hívők, az istentagadók,
 a tagok, a megtagadottak,
 a fölvettek, a letaszítottak,
 a moszkoviták és a hódolók,
 a büvölők, az elbűvöltek,
 a hülyék, az elhülyítettek,
 a megskalpoltak és a skalpolók –
 Amiként ártatlanok ők is:
 minden farkastorkú pásztor,
 politikus prédikátor,
 polgármester, simlis jegyző,
 följelentett följelentő,
 föl puffadt ostyazabáló,
 melldöngető önimádó,
 ájtatos sziaé-ügynök,
 kampányokba belezüllött
 népmívelő trikóárus,
 pracliját dörzsölő Pilátus –
 Kikiáltom, nem kell lista:
 csak én voltam kommunista,
 csak én vagyok, Mohács óta
 minden szent ügy elkúrója,
 minden kerék megkötője,
 ejrópa dögtemetője,
 aki, im, középre állok.
 Jelöljétek ki az Embert.
 Nem kedvelem, hogyha reszket
 a Mester keze.